

Zavřela oči a vzápětí se jí za víčky objevila Ráchel. S kulatou tváří, výrazným a zároveň éterickým obočím, směs nadšení a snu, se světlými panenkami, v nichž se odrážel váš obraz... Nebyla blízka přírodě, sama byla přírodou. Zatímco Ivana si ekology představovala jako křečovitě, zahořklé a agresivní individua, Ráchel byla přirozená v tom nejlepší slova smyslu. Mladá dívka, v níž nebylo žádné násilí a která žila podle pravidel sezónních zemědělských prací... Ivana se těmto myšlenkám usmála, už pomalu ztrácely veškerou logiku, jak se jí postupně zmocňoval spánek.

Pak se všechno pokazilo.

Nejdřív uslyšela mumláni podobající se pavučině. Otevřela oči a spatřila, jak se nad ní naklání několik Emisarů se zrzavými vousy, v bílých košilích a s bílými klobouky na hlavách.

Hlasy pokračovaly, ale ústa se nehýbala. Ruce se přiblížily a začaly se dotýkat její kůže. Ivana se pokusila pohnout, ale údy měla úplně zdřevěnělé – únava se proměnila v paralýzu. Prsty, hlasy... Teď si byla jistá, že to jsou nějaké neznámé žalmy....

V tu chvíli se objevil ceremoniář tohoto obřadu.

Zvíře s hnědým čumákem, jako uhněteným z hlíny, a s ježícími se tesáky. Nikoliv v tlamě, měl zuby všude kolem. Tesáky, které trhaly maso a rostly kolem čelistí jako vousy ze slonoviny...

Náhle porozuměla slovu, které Emisaři pořád opakovali:

„*Das Biest... Das Biest... Das Biest...*“

S křečovitým trhnutím se probudila a vzepjala se na matraci jako Regan, dívka posedlá ďáblem ve filmu *Vymítač ďábla*. Nejdřív se rozkašlala a potom měla pocit, že začne zvracet. Obličej měla pokrytý zatuchlým a studeným potem jako stará feťačka.

Kurva, to ten joint!

Už je moc stará na podobné blbosti...

Pomaličku začala vnímat klid panující ve stanu. Chrápání, vzdechy, šustění přikrývek... Ale všechny části jejího snu nezmizely. Mumláni přetrvávalo.

Ivana si vztekle podrbala tvář, jako by chtěla zahnat poslední cáry snu... Ale ne. Šeptání pokračovalo. Nikoliv ve stanu, ale venku. Nadzvedla se a napjala sluch. Hlasy byly ztlumené tlustou látkou. Všechno, co dokázala zaslechnout, bylo, že ti dva muži – neboť to byli dva muži – mluví německy. Tím starým sotva srozumitelným jazykem, který měli Emisaři v takové oblibě.

Soustředila se a zachytila pár útržků.

„Zvíře je tady...“

„Ještě ne...“

„Víš, velmi dobře... jeho návrat... je oznámen...“

Vítr odnášel celá slova. Ivana ničemu nerozuměla. Ale to hlavní zachytila: „*Das Biest...*“ Jako v tom snu.

Nechala uběhnout pár vteřin a potom se rozhodla jít se ven podívat. Tma ji pohltila a noční zvuky, jako by zkomprimované zimou, ji udeřily do ušních bubínků.

Opatrně obešla stan a chvíli pozorovala jeho levou stranu (místo, odkud se ty šeplavé hlasy ozývaly). Nikdo. V její vzpomínce byly ty hlasy impregnované strachem.

Das Biest... O čem to mluvili? O nějaké postavě z Bible? O nějaké starobylé víře? O Samuelově vraždě?

Náhle za sebou někoho ucítila a prudce se obrátila. Přimhouřila oči a snažila se ve tmě najít nějaký stín. Nic. Jako kdyby ji postrkovala nějaká iracionální síla, klekla si na jedno koleno a dlaň položila na zem.

Zvíře bylo tady, v hlubinách.

Vstala, chvíli si třela ramena a zuřivě vrtěla hlavou.